

ЕДНО ИНТЕРВЮ С ИДОЛА НА МЛАДОТО ПОКОЛЕНИЕ АСЕН БЛАТЕЧКИ, ВЗЕТО ОТ КЛУБ „ЖУРНАЛИСТ“, СЪЗДАДЕН ПО ПРОЕКТ „ТВОЯТ ЧАС“ КЪМ СУ „В. ЛЕВСКИ“

В навечерието на 8-ми март на севлие夫ска сцена гостува пиесата „Омайна нощ“ с участието на Асен Блатечки, Мария Сапунджиева и Юрий Ангелов. При пълна зала тримата актьори показаха какво се

случва, когато една затворничка в петдневен отпуск (Мария Сапунджиева), един водещ на хитово TV предаване (Асен Блатечки) и един келнер (Юрий Ангелов) пресичат по необичаен начин пътищата си в бюфета на гарата, в нощта между два влака за Париж...

След представлението клуб „Журналист“, създаден по проект „Твоят час“ към СУ „В. Левски“, се среща с идола на младото поколение Асен Блатечки и взе интервю от него.

Журналист:

Защо се смята че сте лошото момче на българското кино?

Асен Блатечки:

(смях) Защото така са решили режисьорите и защото имам такава физиономия сигурно(още смях)

Журналист:

Четохме, че сте завършили училище с изучаване на испански език.

Асен Блатечки:

Да. Моето училище също се казваше „Васил Левски“. Но не говоря испански, говоря английски. На испански мога да си изкарам боя и да си поръчам бира.

Журналист:

Добър ученик ли бяхте?

Асен Блатечки:

Да. Доста лесно изкарвах всички оценки, които ми трябваха

Журналист:

Дори примерен с униформа?

Асен Блатечки:

Не (смях). С това имах проблеми постоянно. Това бяха нашите бунтове по онова време – да не ходим с униформи и да пускаме дълги коси, да се правим на пънкари, само и само за да сме по-различни.

Журналист:

Разкажете ни как минава един ваш ден?

Асен Блатечки:

Ако нямам снимки ставам най-късно в осем, от 9 съм на репетиция, играя до 2-3 следобед, оттам се качвам на колата и пристигам в Севлиево, играя представление и от Севлиево с колата се връщам в София, защото сутринта пак съм на репетиция.

А пък ако снимам, е още по-зле. Ставам в 5, за да може от шест да съм на снимки, да снимам до 18ч, защото вечерта имам представление.

Журналист:

А играете ли паралелно в повече от една постановка?

Асен Блатечки:

Играя в 15-тина различни!

Журналист:

Е добре, тогава как знаете в коя пиеса сте в момента?

Асен Блатечки:

Мозъка на актьора е така устроен – като компютър, вадиш само папката, която ти трябва.

Журналист:

И никога не бъркате героя?

Асен Блатечки:

Не. И текста не си бъркам никога.

Журналист:

А лесно ли си учите текста?

Асен Блатечки:

Да, доста лесно. На маса. И след това на сцената, докато репетирам. Никога не го зубря.

Журналист:

А по един и същи начин ли се играе в София и в провинцията? А пред пълна и празна зала?

Асен Блатечки:

Да, няма разлика. Актьорът играе дори и пред 10 човека така, все едно залата е пълна.

Журналист:

Е, вие няма откъде да знаете това – името ви винаги пълни залите!

Асен Блатечки:

Но не винаги е било така – играл съм и пред съвсем малко публика. Когато завърших академията, през 1996 г. в най-голямата криза, в театрите имаше по 5-6 човека в салона. Ние на сцената сме 12, а в залата има 5-6 човека. А когато са малко, хората се притесняват и да реагират, да ръкопляскаат. Но аплодисментите на края на представлението са много повече, отколкото при пълна зала. Те оценяват това, че въпреки че са 10 човека, ние сме играли така, сякаш са 500. Актьорът трябва да свърши работата, за която е дошъл – да играе!

Журналист:

Обичате ли да рисувате или да спортувате.

Асен Блатечки:

Да, и двете. Рисувам, когато имам време. Даже като малък, на вашите години, си мислех, че ще стана художник. По това време доста и спортувах. Но като станах на 18, осъзнах, че и двете професии не са за мен. Защото спортът няма да продължи дълго, а рисуването ми изглеждаше доста скучно и самотно занимание. За по-интересна професия от моята не можах да се сетя.

Журналист:

Какво се случи, за да станете артист.

Асен Блатечки:

Една моя учителка ме насочи натам. Тя направи заради мен кръжок в училище, който имаше една-единствена сбирка и една цел – да ме насочи към театъра.

Журналист:

И от раз в НАТФИЗ?

Асен Блатечки:

Слава Богу не от раз. Първата година ме скъсаха и влязох в казармата. След което ме прие Стефан Данаилов – иначе нямаше да завърша в неговия клас.

Журналист:

„Бензин“ е вашият режисьорски дебют. Доволен ли сте от него?

Асен Блатечки:

Да, а ти? Аз си виждам много грешки, но съм доволен. Получи се почти това, което си представях.

Журналист:

В „Бензин“ използвате невероятната музика на Съли Ерна и дори той самият се появява на финала. Как се случи това?

Асен Блатечки:

Много харесвам музиката му и винаги съм искал да я използвам във филм. Свързахме се чрез наш общ познат. Съли Ерна се оказа изключителен симпатяга. Говорих с него по телефона и той веднага се съгласи да участва. И за трите дни, докато снимахме, не взе нито лев, дори дойде на собствени разноски! Да, за двете негови песни, които звучаха във филма, платихме някаква сума заради авторските права, но той направи така, че тя да е минимална. А неговото участие беше съвсем безвъзмездно!

Журналист:

Той скоро имаше концерт в „Арена армеец“? Видяхте ли се?

Асен Блатечки:

Да, разбира се, в момента отново е в България, дошъл си е за 2 седмици, не за концерт, просто така – България много му харесва, може би защото е италианец по произход, а българите сме близки по темперамент до италианците. Виждаме се често, говорим и по телефона и имаме уговорка за следващ филм, в който съм му обещал сериозна роля, а пък той ще ми напише музика.

Журналист:

Страхотно! Значи ще продължите с режисьорската работа?

Асен Блатечки:

Разбира се! Харесва ми да режисирам и планирам още филми.

Журналист:

А кой е истинският Блатечки – този от „Съдилището“ или този от „Бензин“?

Асен Блатечки: И двамата. Няма роля, която да е толкова пълнокръвна като жив човек. Във всяка една роля добрите артисти показват една част от себе си. Но нали разбирате, това са герои и работата на актьора е те да оживеят, да ги изиграе. Нито един от тях обаче не повтаря актьора, а само черти, щрихи от него.

